

Sygn. akt III KK 597/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **S. M.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 95/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II K 63/18,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić wstrzymania wykonania orzeczenia.

UZASADNIENIE

Wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie zasługiwał na uwzględnienie. Wskazać należy, że tego rodzaju wniosek winien zawierać dodatkową i rzeczową argumentację wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionych w kasacji zarzutów. Zastosowanie tej instytucji uzasadnione będzie bowiem wówczas, gdy uwzględnienie zarzutów jawi się jako wysoce realne. Autor wniosku winien nadto wskazać konkretne niekorzystne dla skazanego skutki. Uzasadnienie złożonego wniosku sprowadza się natomiast w zasadniczej mierze do przytoczenia rozważań wynikających z orzecznictwa, nie skonkretyzowanych na tle realiów niniejszej sprawy i sytuacji skazanego. Przypomnieć zatem trzeba, że samo wywiedzenie kasacji nie stanowi podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku, a tym samym wyłączenia

zastosowania normy zawartej w art. 9 k.k.w. Przyjmuje się, że orzeczenie prawomocne jest orzeczeniem trafnym, prawidłowym, a obalenie powyższego domniemania i przełamanie wyrażonej w powyższym przepisie zasady może okazać się niezbędne jedynie wówczas, gdy zarzuty kasacyjne skłaniają do przekonania, że wysoce prawdopodobne jest uchylenie zaskarżonego orzeczenia, zaś wobec osoby, co do której ma ono być wykonywane rysuje się perspektywa wystąpienia niekorzystnych implikacji. Żadne z tych uwarunkowań nie zostało *in casu* spełnione. Jakkolwiek kompleksowa, merytoryczna ocena zarzutów kasacyjnych będzie przedmiotem rozważań na dalszym etapie postępowania, to stwierdzić obecnie należy, że nie uprawdopodobniają one jednak, i to w sposób graniczący z pewnością, oczywistej wadliwości prawomocnego wyroku, która stwarzałaby niewątpliwą konieczność zapobieżenia niepożądanym konsekwencjom jego wykonania. Brak jest nadto jednoznacznych aktualnie podstaw, przekonujących w sposób niebudzący wątpliwości, by taka wadliwość orzeczenia zaistniała niezależnie od treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia i podniesionych w nim zarzutów (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.).

W nawiązaniu do wskazanych we wniosku „zbyt poważnych skutków” orzeczenia zauważyć jedynie należy, że powodem wstrzymania wykonania w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie może być li tylko zwykła dolegliwość związana z koniecznością odbywania kary czy stosowania środka kompensacyjnego. Jeżeli istnieją określone racje w pryzmacie okoliczności osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych przesłanek, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym, to możliwe do wykorzystania pozostają właściwe instytucje postępowania wykonawczego.

Nie stwierdzając zatem przesłanek do zastosowania wobec skazanego wnioskowanej instytucji, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]

I.n